

mijmering



het verkeerde been

Lang geleden was ik voor de krant bij een concert met zulke onbegrijpelijke hedendaagse muziek dat ik in de pauze naar de componist ben gelopen om te vragen wat hij bedoelde. Ik vind dat een verstandige actie van mezelf, als je iets niet snapt kun je er maar beter naar vragen. De man was zwaar beledigd en vroeg zich in een ingezonden brief af waarom de krant iemand stuurde die geen verstand had van muziek.

Niet zolang geleden kreeg ik van muziektijdschrift Luister een aantal klassieke cd's ter beoordeling toegestuurd. Er zat er een bij van de Italiaanse componist Stefano Bervasoni. Ik had nog nooit van de man gehoord, maar dat zegt niets. Nou ja, niet alles; tot de gevestigde orde of de periferie daarvan behoort hij niet. En of het zover gaat komen betwijfel ik. Bervasoni bleek een in 1962 geboren Italiaan met een mooi curriculum als componist. Serieuze jongen, die werk maakt van wat hij schrijft. Teveel werk, aan zijn muziek was geen touw vast te knopen. Ter illustratie: mijn externe cd-speler tikt hinderlijk tijdens het afspelen; ik had dat even niet in de gaten en dacht dat het getik bij de muziek hoorde. Het maakte weinig uit of ik de cd-speler onder in een bureaula legde of niet, het geluid stoorde niet in het minst. Wat moet ik nou met zo'n cd. Schrijven dat ik het mooi vind omdat ik niet de indruk wil wekken dat ik de muziek niet snap of niet wil afgaan tegenover intellectueler ingestelde collega's tegen wie ik stiekem opkijk? Kunst mag een vervreemdende werking hebben van mij, maar er zit een grens aan het 'op het verkeerde been zetten'. Beeldende kunstenaars kunnen er trouwens ook wat van, ik was eens bij een expositie waarbij zoveel rommel te kijk stond dat ik geen verschil zag tussen de afvalberg van de tentoonstelling en de kunst.

Er zullen mensen zijn die vinden dat de hierboven geschreven kunst haar doel heeft bereikt. Ze ontregelde, riep vragen op en emoties.

Het zal wel zo zijn, ik was blij dat ik kon overstappen van Bervasoni op Bach.